

Dr David Bauer, Indukcyjne studium Biblii, wykład 7, Przegląd ksiązek, Podstawowe relacje strukturalne i pytania

© 2024 David Bauer i Ted Hildebrandt

To jest dr David Bower w swoim nauczaniu na temat indukcyjnego studiowania Biblii. To jest sesja 7, Przegląd ksiązek, Podstawowe relacje strukturalne i pytania.

Omawialiśmy relacje pierwotne. Chcemy teraz przejść do relacji pomocniczych. Obiecałem, że w tym miejscu wskażę różnicę pomiędzy relacjami pierwotnymi i związkami pomocniczymi. Relacja podstawowa to relacja, z której można korzystać samodzielnie.

Czasami, jak widzieliśmy, są one łączone. Mówiliśmy na przykład o ponownym pojawieniu się kontrastu w Księdze Przysłów. Wielokrotnie, regularnie pojawia się kontrast pomiędzy mądrością i głupotą.

Zatem można je łączyć, ale nie trzeba. Możesz mieć podstawowe relacje po prostu same w sobie. Natomiast relacje pomocnicze zazwyczaj nie są używane same w sobie, ale w połączeniu z relacjami pierwotnymi w celu wzmocnienia relacji pierwotnej.

Powodem, dla którego relacje pomocnicze nie są zwykle używane same w sobie, ale w połączeniu z relacją podstawową w celu wzmocnienia relacji pierwotnej, jest to, że te relacje pomocnicze mają związek jedynie z rozmieszczeniem materiału i aranżacją. Nie dotyczą one poczucia więzi. Oznacza to, że nie wiąże się z nimi żadne znaczenie.

Nie dotyczą one połączeń zmysłowych. Natomiast relacje pierwotne rzeczywiście obejmują łączność zmysłową. Na przykład związek kontrastu obejmuje poczucie powiązania różnicy lub porównania, poczucie powiązania podobieństwa lub uszczegółowienia, poczucie powiązania specyfiki.

Ale nie masz tego rodzaju poczucia powiązania ukrytego w związkach pomocniczych. Jednak fakt, że pisarze będą zazwyczaj używać struktury w celu przekazania sensu, prowadzi ich nie do stosowania samych relacji pomocniczych, ale w połączeniu z relacjami pierwotnymi w celu wzmocnienia połączenia zmysłowego ukrytego w wzmocnionej relacji pierwotnej. przez związek pomocniczy, w związku z którym jest używany. Istnieje kilka takich pomocniczych zależności, o których tutaj wspomnimy.

Pierwszą z nich jest wymiana, czyli wymiana lub naprzemiennosc pewnych elementów, zwykle w postaci bloków materiału. Dzieje się tak, gdy mamy, powiedzmy, naprzemiennosc między dwiema rzeczami, chodzenie tam i z powrotem,

wymianę lub naprzemiennosc między dwiema rzeczami w układzie typu AB, AB. Uczni czasami nazywają to strukturą pasiastą, AB, AB, naprzemiennoscia, blokami materiału.

Przykładem wymiany na poziomie księgi może być wymiana w Księdze Micheasza, gdzie stale przechodzimy pomiędzy blokami oświadczeń o winie i karze a blokami oświadczeń dotyczących przywrócenia resztki. Zatem zauważysz, że masz winę i karę w 1:2b do 2:11, a następnie przywrócenie sprawiedliwej resztki w 2:12 do 13. Następnie w 3:1b do 12 powraca do winy i kary .

A w 4:1 do 5:15 powraca do przywrócenia resztki. A następnie w 6:1b do 7:14 powraca do winy i kary. A następnie księga kończy się ostatnim blokiem, który dotyczy przywrócenia resztki.

Zatem AB, AB, AB. Tutaj oczywiście dość wyraźnie przesiadka służy wzmocnieniu kontrastu. Podkreśla tutaj kontrast pomiędzy winą Izraela i właściwym osądem winy Izraela z Bożą determinacją, by łaskawie przywrócić resztkę Izraela.

Tak naprawdę ta naprzemiennosc bloków materiału jest dla autora sposobem na podkreślenie kontrastu pomiędzy winą i karą Izraela z jednej strony a przywróceniem resztki przez Jahwe z drugiej. Więc naprawdę podkreśla kontrast. To czyni sprawę bardziej oczywistą, ukazuje jej wagę.

To jeden z powodów, dla których wykorzystuje tę wymianę zdań do wzmocnienia kontrastu. Ale poza tym to ciągłe poruszanie się tam i z powrotem pozwala pisarzowi faktycznie rozwinąć określone wymiary różnic w sposób, którego w przeciwnym razie nie byłby w stanie osiągnąć, umieszczając te bloki obok siebie. Kolejnym rodzajem relacji pomocniczej jest interkalacja.

Mamy z tym do czynienia, gdy wiąże się to z wstawieniem jednej jednostki literackiej pomiędzy inną jednostką literacką. Nie można tego mieć w materiale epistolarnym. Formą interkalacji mogą być tzw. dygresje pawłowe.

Ale zazwyczaj masz interkalację w materiale narracyjnym. Jeśli możesz to sobie wyobrazić, to tak, jakby pisarz tworzył historię, którą rozrywał na kawałki i opadał w sam środek tej historii, innej historii, która na pozór nie wydaje się mieć z nią wiele wspólnego. historię, która go otacza. I o to właśnie chodzi.

To jest naprawdę siła interkalacji. Kiedy stosuje się tego rodzaju interkalację, jest to sposób, w jaki pisarz może sprawić, że czytelnik zatrzyma się, podrapie się po głowie i zapyta, jaki dokładnie jest tu związek? I w jaki sposób historia umieszczona pośród otaczającej historii oświetla otaczającą historię? I w jaki sposób to oświetla, ta otaczająca historia, oświetla historię, która jest w niej osadzona? Innymi słowy, wzajemnie się oświetlają. Przykład interkalacji znajduje się w Księdze Rodzaju 38.

Pamiętacie, że w Księdze Rodzaju, od rozdziałów 37 do 50, mamy tak zwaną narrację Józefa. Księga Rodzaju od 37 do 50 naprawdę dotyczy Józefa. Opowieść o Józefie rozpoczyna się w rozdziale 37.

Ale w rozdziale 38 masz historię Judy, która jest oczywiście bratem Józefa, Judą i Tamar, która na pozór nie wydaje się mieć nic wspólnego z historią Józefa i jego braci, która zaczyna się w rozdziale 37, jest kontynuowany w rozdziale 39 i trwa przez rozdział 50. Zachęca się zatem czytelnika, aby zrobić pauzę i zadał sobie pytanie, co do cholery ta historia o Judzie i Tamar robi tutaj, w narracji o Józefie? Pamiętajcie, co wydarzyło się w rozdziale 37, w przypadku Judy i Tamar, że Tamar wyszła za mąż za jednego z synów Judy i on umarł. Zgodnie ze zwyczajem Prawa Lewirata, jego brat miał zająć jego miejsce i wychowywać dzieci swemu bratu, który zmarł, aby kontynuować lud przymierza, aby kontynuować linię, aby kontynuować linię, która była nie była to tylko kwestia interesów i trosk rodzinnych, ale w rzeczywistości miała związek z kontynuacją linii ludu przymierza, z wypełnieniem przymierza, które Bóg zawarł z Abrahamem, Izaakiem i Jakubem, że uczyni ich potomków gwiazdami niebo i jak piasek na wybrzeżach świata.

Kiedy wszedł brat, który miał obowiązek dopełnić obrzędów małżeńskich i wzbudzić bratu dzieci, rozsypał swoje nasienie na ziemię, aby tak nie było. I oczywiście Bogu się to nie spodobało i został powalony. Tamar była bardzo zaniepokojona całą tą sytuacją i bardzo z niej niezadowolona, zwłaszcza gdy Juda naprawdę odmówił oddania swojego drugiego syna do dyspozycji Tamar.

I tak Tamar rzeczywiście wyszła i przebrała się za prostytutkę. Juda wszedł z nią, sądząc, że uprawia seks z prostytutką, i niechcący, niechcący wychowywał dzieci do szeregu. Kiedy teraz rozważycie, co naprawdę dzieje się w 38. rozdziale Księgi Rodzaju, zobaczycie dokładnie, jak to funkcjonuje w narracji o Józefie, że podkreśla kontrast pomiędzy Józefem i jego braćmi, reprezentowanymi tutaj przez jego brata Judę.

Jak pamiętacie, Józef został uwiedziony przez żonę Potyfara. On nie dopuszcza się niemoralności w postaci rozpusty, podczas gdy Juda wchodzi do kobiety, którą uważa za prostytutkę, i uprawia z nią przypadkowy seks. Ponadto przez to, co czyni Józef, lub moglibyśmy powiedzieć, przez to, co Bóg czyni przez Józefa tutaj, w rozdziałach od 39 do 50, ratuje on lud przymierza przed zagładą i umożliwia kontynuację Bożych obietnic przymierza dotyczących potomków Abrahama, Izaaka i Jakuba .

I znowu wiąże się to z tym, co Bóg czyni tutaj, w rozdziale 38. Kontynuuje, że Bóg sprawia, że linia przymierza będzie kontynuowana przez Józefa tutaj, w rozdziałach 39 do 50, poprzez posłuszeństwo Józefa, poprzez wierność Józefa i poprzez jego prawość. Ale Bóg działa także w tym, że linia przymierza będzie kontynuowana w

rozdziale 38 poprzez linię Judy, poprzez niewierność braci, ich brak prawości i rozpustę.

Ponownie widać, jak historia Józefa jest opowiedziana i oświetlona przez zawarty tutaj materiał dotyczący Judy i Tamar oraz jaki sens ma historia Judy i Tamar. Rozumiemy, co autor miał na myśli, rozumiejąc to jako interkalację w przeciwieństwie do otaczającej go narracji Józefa. Podam jeszcze jeden przykład, który moim zdaniem jest niezwykle zabawny.

I pochodzi z 1 Samuela. Pochodzi z 1 Samuela i mam tutaj nawiązanie do 1 Samuela rozdział 24. Właściwie powinienem powiedzieć do rozdziału 25, 1 Samuela rozdział 25.

Pamiętacie, że w całej tej części 1 Księgi Samuela, a właściwie od 1 Samuela 19, mamy walkę pomiędzy Dawidem i Saulem. Zły duch zstępuje na Saula od Pana i Saul oczywiście mocno podejrzewa, że Dawid został wybrany przez Boga na następcę Saula, a właściwie na jego następcę na stanowisku króla. I tak w tych rozdziałach Dawid jest ścigany przez Saula wielokrotnie, stale i oczywiście w każdym przypadku ucieka.

Jednak w środku tej historii, opowieści o Dawidzie ściganym przez Saula i wielokrotnie uciekającym przed nim, znajdujemy rozdział 25, który jest historią Nabala. Tutaj Dawid spotyka prostackiego prostaka Nabala i jego żonę Abigail. Nabal haniebnie traktuje Dawida i jego sługi i nie odprawia rytuałów gościnności, które są bardzo istotne dla starożytnej kultury Bliskiego Wschodu.

Dawid rozgniewał się na niego i wszedł wraz ze wszystkimi ludźmi, którzy są z nim, mocarzami, którzy są z nim, i wyrusza za Nabalem, chcąc zniszczyć jego i wszystko, co do niego należy. Ale Abigail, żona Nabala, wychodzi i spotyka Dawida i odwraca go od niszczycielskich działań, które Dawid zamierzył wobec Nabala. I Dawid mówi oczywiście w rozdziale 25, wersecie 32, Dawid mówi tutaj do Abigail w następstwie tego, że odwiodła Dawida od zabójstwa, które zaplanował na Nabalu i domu Nabala, niech będzie błogosławiony Pan, Bóg Izraela, który cię dzisiaj wysłał na spotkanie ze mną.

Błogosławiona niech będzie twoja roztropność i błogosławiona będziesz, która dzisiaj uchroniłaś mnie od winy krwi i zemsty własną ręką, bo tak pewne jest, jak żyje Pan, Bóg Izraela, który powstrzymał mnie od wyrządzenia ci krzywdy, chyba że uczyniłeś to pospiesz się i przyjdź naprawdę na spotkanie ze mną, bo do rana Nabalowi nie pozostał ani jeden mężczyzna. Wtedy Dawid wziął z jej ręki to, co mu przyniosła, i rzekł do niej: Idź w pokoju do swojego domu. Widzisz, usłuchałem Twojego głosu.

Przychyliłem się do twojej prośby. Na pozór ta historia wydaje się nieistotna w odniesieniu do tego, co dzieje się w tej części 2 Księgi Samuela jako całości, a także w

odniesieniu do pościgu Dawida i ucieczki przed Saulem. Zauważcie jednak, że pisarz, który jest utalentowanym gawędziarzem, autor 1 Księgi Samuela, łączy historię Dawida i Nabala z rozdziału 25 z historią Dawida i Saula w otaczającym materiale.

W rozdziale 24, który bezpośrednio poprzedza rozdział 25, historię Nabala, a także w rozdziale 26, który następuje bezpośrednio po historii Nabala, Dawid spotyka Saula w bezbronnej sytuacji. On śpi. Saul śpi w rozdziale 24.

David mógł odebrać sobie życie. Słudzy Dawida namawiają go, aby zabił Saula, ale Dawid nie chce tego zrobić. W rozdziale 26 Dawid spotyka Saula w jaskini.

Kiedy Saul śpi, odpoczywając, i właściwie, powiedziałbym, spotyka go w jaskini w rozdziale 24, a on spotyka go śpiącego w rozdziale 26. I znowu jego słudzy namawiają go, aby zabił Saula, ale on odmawia aby to zrobić. Zwróć także uwagę na powiązanie frazeologiczne.

Oto, co Saul mówi do niego, gdy konfrontuje się z Saulem w jaskini En Gedi w rozdziale 24. Jesteś sprawiedliwszy ode mnie. Odpląciłeś mi dobrem, a ja odpląciłem ci złem. Zwróć uwagę, jak to się ma do tego, co Dawid mówi o Nabalu w wersetach 25, 21.

Zaprawdę, na próżno strzegłem wszystkiego, co ten człowiek ma na pustyni, aby nic nie zginęło ze wszystkiego, co do niego należało, i oddał mi zło za dobro. To samo, dokładnie to samo, w tych samych słowach, które Saul mówi o Dawidzie. Odpląciłeś mi dobrem, a ja odpląciłem ci złem.

Dawid mówi o Nabalu w 25, 22. On odwdzieczył mi się złem za dobro. Kiedy Dawid oszczędza życie Saula w obozie, gdy Saul śpi w rozdziale 26, Saul mówi w rozdziałach 26, 21: Postąpiłem źle.

Zwróć mojego syna, Dawida, bo nie wyrządę ci więcej krzywdy, ponieważ moje życie było dziś cenne w twoich oczach. Oto zwróćcie uwagę na to: Udawałem głupca i bardzo zbłądziłem. Saul mówi o sobie w stosunku do Dawida: Zrobiłem głupca.

Wiąże się to z tym, co Abigail mówi o swoim mężu Nabalu w 25:25. Niech mój Pan nie patrzy na tego złego człowieka, Nabala, na tego złego człowieka Nabala, bo jakie jest jego imię, taki on jest. Nabal, co, nawiasem mówiąc, oznacza głupca, Nabal to jego imię i szaleństwo jest z nim.

Również rodzaj wyrzuconego wersu w rozdziale 25, historii Dawida i Nabala w 25:36. I Abigail przybyła do Nabala, a oto wyprawiał w swoim domu ucztę, jak ucztę królewską. Zatem pisarz nie mógł zrobić nic więcej, niż to zrobił, aby wskazać, że istnieje tu porównanie pomiędzy Saulem i Dawidem oraz pomiędzy Nabalem i Dawidem.

Ten Nabal, ten Saul i oczywiście to wskazuje, że Saul jest głupcem, tak jak Nabal jest głupcem. A ten rodzaj szaleństwa, ten rodzaj głupoty, jaki masz u Nabala, ma na celu naświetlenie charakteru Saula, głupoty Saula w sąsiednich rozdziałach i tym podobnych. Ale rzeczą, która jest szczególnie podkreślana i to jest, jak sądzę, istotna kwestia w związku z rozdziałem 25, jest to, że Dawid wyjaśnia, że Pan posłał do niego Abigail, aby odwrócić Dawida od winy krwi, co miał na myśli w jego zamiary zniszczenia Nabala.

Jest to niezwykle istotne z punktu widzenia naszej interpretacji Dawida i Saula, ponieważ dla porównania jest to mocna sugestia, sugerująca, że Dawid nie podniósł ręki na pomazańca Pańskiego. Przy tych dwóch okazjach odmówił zniszczenia Saula, nie przy jednej okazji, ale przy dwóch okazjach, kiedy miał ku temu doskonałą okazję. A kiedy jego ludzie zachęcali go do tego, powstrzymał się od zrobienia tego, co wiązałoby się z ściągnięciem winy, sprowadzeniem winy na siebie i swoją rodzinę, i że to Pan go do tego nakłonił.

W rzeczywistości to Pan stał za decyzją Dawida, aby nie podnosić ręki na pomazańca Pańskiego. Tak naprawdę to Pan, dzięki swojej łasce, pomógł Dawidowi i sprawił, że Dawid nie zabił Saula, gdy miał okazję, co skutkowało ściągnięciem winy krwi na siebie i na jego potomków, synów Dawida. To jest interkalacja.

Kolejnym typem, i to już ostatnim, no cóż, nie całkiem ostatnim, ale prawie ostatnim, o którym wspomnimy, jest chiasm. Sprawdzę tylko, czy żadnego tutaj nie pominąłem. Dobra.

Chiasm to powtórzenie elementów w odwróconej kolejności. W AB i jeśli masz środkowy element, C, B, porządek pierwszy. ABBA czy ABCBA.

Jest to bardzo powszechna cecha w Biblii. To było bardzo popularne. Chiasm był bardzo popularny w świecie starożytnym.

Znajdujemy to wielokrotnie w Biblii. Da się z niego skorzystać i dlatego o nim tu wspominamy, na poziomie książki jako całości, chociaż zwykle spotyka się go w mniejszych jednostkach materiału, bo żeby chiasm zadziałał, naprawdę musi być rozpoznawalny, i jeśli jest rozproszone na bardzo dużym kawałku materiału, zwykle nie jest tak oczywiste, jak byłoby w innym przypadku. Posłużę się zatem przykładami, chociaż, jak mówię, można je znaleźć w całych książkach.

Moglibyśmy podać z tego przykłady. Dla ilustracji zaznaczę, gdzie można go znaleźć w mniejszych jednostkach, i wspominałem tutaj o Mt 19,30 do 20,16. Jeszcze raz chciałbym ci przypomnieć, że bardzo ważne jest, abyś odszukał te fragmenty w swojej Biblii i zanotował, gdzie się one pojawiają. W Ewangelii Mateusza 19:30 czytamy: Wielu pierwszych będzie ostatnimi, a ostatnich pierwszymi.

I mamy prawie to samo stwierdzenie w 20:19, a właściwie 20:16. Tak więc ostatni będą pierwszymi, a pierwsi ostatnimi. Wielu pierwszych będzie ostatnimi, pierwszych ostatnimi, a ostatnich pierwszymi. A, B, B, A. I znowu o 19:30 ostatni będą pierwszymi, a pierwsi ostatnimi.

A, B, B, A. Zwróćcie teraz uwagę, że pomiędzy tymi dwoma stwierdzeniami, 19:30 i 20:16, jest przypowieść o robotnikach w winnicy, dokąd gospodarz, który oczywiście reprezentuje Boga, udaje się do na rynek, aby nająć pracowników do swojej winnicy o godzinie 6:00 rano, o 9:00 rano, w południe, ponownie o 3:00 i ponownie o 3:00 po południu, a następnie ponownie o godzinie 17:00. I oczywiście, kiedy ostatecznie idzie im zapłacić, płaci im wszystkim tę samą kwotę. Ale także to, czego często brakuje w tej przypowieści, to fakt, że ostatecznie płaci on także tym, którzy są zatrudniani jako pierwsi i ostatni, i płaci tym, którzy są zatrudniani jako ostatni.

Zatem zasada, że pierwsi będą ostatnimi, a ostatni pierwszymi, znajduje faktycznie odzwierciedlenie w samej przypowieści, która również jest zbudowana zgodnie z chiasmem, ponieważ w przypowieści pierwsi mają być zatrudnieni, a potem ostatni zostać zatrudnionym, dotyczy to zatrudniania, a jeśli chodzi o wynagrodzenie, to pierwsi zostaną zatrudnieni, pierwsi zostaną zatrudnieni, przepraszam, pierwsi zostaną zatrudnieni, tak, powinienem to zrobić w ten sposób, ostatni zatrudnieni są opłacani w pierwszej kolejności, a następnie pierwsi, którzy zostaną zatrudnieni, płacą jako ostatni. Więc znowu mamy ABBA, zatrudnieni pierwsi, zatrudnieni jako ostatni, a następnie ci, którzy są zatrudnieni jako ostatni, płacą pierwsi, a ci, którzy są zatrudniani pierwsi, płacą ostatni. Pierwsi będą ostatnimi, a ostatni pierwszymi.

Nawiasem mówiąc, zauważ, że jeśli chodzi o lata 1930 i 2016, masz chiasm w chiasmie. Zauważ, że pierwsi będą ostatnimi, a ostatni pierwszymi, a potem ostatni będą pierwszymi, a pierwsi ostatnimi, ABB prime, A nawet tutaj. Zatem w tym fragmencie mamy chiasm za chiasmem.

I oczywiście wszystko to ma na celu uwydatnienie całego elementu kontrastu i zwrócenie uwagi na to, że Boże rozumienie sprawiedliwości, prawa, różni się od typowych ludzkich wzorców sprawiedliwości. Wydaje nam się oczywiście sprawiedliwe, aby ci, którzy są zatrudniani jako pierwsi i którzy pracują naprawdę 12 godzin dziennie, nie tylko otrzymywali wyższe wynagrodzenie niż ci, którzy są zatrudniani o piątej wieczorem i pracują tylko jedną godzinę w nocy w upale dnia, w chłodzie wieczoru, aby dostali więcej, ale także aby ci, którzy zostali zatrudnieni jako pierwsi, otrzymali zapłatę jako pierwsi, a ci, którzy zostali zatrudnieni jako ostatni, otrzymali zapłatę jako ostatni. Ale tutaj mamy do czynienia z odwróceniem oczekiwań.

Rzecz więc oczywiście w tym, że Boże rozumienie sprawiedliwości różni się od typowych ludzkich sposobów pojmowania sprawiedliwości. Dobra. Następnie wspomnimy o inclusio i będzie to ostatnia z nich, o której będziemy mówić.

Inclusio polega na powtórzeniu tego samego słowa lub frazy na początku i na końcu jednostki, co w rzeczywistości tworzy efekt nawiasu. Jak wspomniałem wcześniej, poszczególne psalmy w księdze, w pewnym sensie w Psalterzu, funkcjonują jako osobne książeczki. Pierwotnie były one oczywiście niezależne.

Zostały skomponowane niezależnie, tego typu rzeczy. Można więc naprawdę wykorzystać Psalmy do zilustrowania, na czym polega przegląd ksiąg. A teraz spójrzmy na Psalm 106 w odniesieniu do inclusio .

Właściwie Psalm 104 jest lepszy. Psalm 104 Błogosław duszo moja Pana. Psalm zaczyna się od tego nawoływania, od tego wezwania, aby błogosławić, duszo moja Pana.

W wersecie pierwszym, wersecie 35, ostatnim wersecie Psalmu, błogosław duszo moja Pana. Kiedy mamy do czynienia z tego rodzaju inklusio , musimy teraz rozważyć, w jaki sposób materiał pośredni odnosi się do wersetów w nawiasach. Tutaj, jak wersety od drugiego do 34 odnoszą się do wersetu pierwszego: błogosław Pana, duszo moja, i werset 35, błogosław Pana, duszo moja.

Zasadniczo to, co masz w wersetach, jak zobaczysz, jeśli to przeczytasz, w wersetach od drugiego do 34, jest powodem, dla którego powinniśmy błogosławić Pana. No to masz uzasadnienie. Błogosław, duszo moja, Pana za Jego potężne i łaskawe czyny, które ukazują, że jest godzien błogosławienia. Następnie, oczywiście, przyczynowość ze względu na jego potężne, łaskawe czyny, które wyrażają jego godność do bycia błogosławionym. Dlatego błogosław duszo moja Pana.

Zatem struktura Psalmu 104 opiera się na uzasadnieniu i przyczynowości poprzez inclusio . Inclusio faktycznie wzmacnia i wzmacnia uzasadnienie i przyczynowość, które tu masz . Inclusio tak naprawdę służy do wskazania w nawiasie głównego zagadnienia jednostki jako całości, w tym przypadku psalmu lub księgi, jednostki jako całości.

Zatem troską jest tutaj nawoływanie autora do czytelnika, aby prowadził życie w ciągłym błogosławieństwie Pana z samej głębi istoty człowieka. Błogosław duszo moja Pana. To jest naprawdę ciężar tego psalmu. A potem oczywiście motywacja, czyli powody i dlaczego tak naprawdę powinniśmy uporządkować swoje życie w ten sposób.

A teraz kilka dodatkowych uwag odnośnie głównych relacji strukturalnych. Tak naprawdę, jak już wspomnieliśmy, poważny związek musi kontrolować większość

materiału, ponad połowę materiału zawartego w przeglądanej książce. A zatem pomocne jest, jeśli jest charakterystyczne, to znaczy jest rodzajem rzeczy, która naprawdę niesie ze sobą znaczenie.

Możemy jednak również dokonać rozróżnienia pomiędzy relacjami ukrytymi i jawnymi. Ukryta relacja, jawna relacja to taka, w której wyraźnie występuje przypisanie. Widzieliśmy na przykład, że ilekroć masz słowo, wiesz, że istnieje kontrast.

I ilekroć macie słowo zatem, wiecie, że macie przyczynę. Ale to byłyby wyraźne relacje. Ale możesz mieć kontrast, gdy nie ma słowa, ale jest ono wyraźnie obecne.

I możesz mieć związek przyczynowy, gdy słowo zatem nie pojawia się wyraźnie. W takich przypadkach związek jest raczej ukryty niż wyraźny. Wtedy możemy dokonać rozróżnienia także pomiędzy relacjami prostymi i złożonymi.

Prosta relacja to jedna relacja używana samodzielnie. Powiedzmy przyczynowość. Widzimy jednak, że czasami dwie lub więcej relacji strukturalnych jest tak ze sobą powiązanych pod względem sposobu, w jaki funkcjonują w książce, że nie można opisać, jak jedna relacja funkcjonuje w tej książce, nie wspominając jednocześnie o innej.

W ten sposób są ze sobą bardzo blisko związani. W takim przypadku pomocne jest połączenie ich w złożoną relację. I widzieliśmy to na niektórych przykładach.

Na przykład wspomnieliśmy o częstym pojawianiu się kontrastu w Księdze Przysłów pomiędzy mądrością a głupotą lub szaleństwem. Widzisz, nie można mówić o kontraście w Księdze Przysłów, nie wspominając o nawrotach, ponieważ kontrast się powtarza. Nie można też mówić o nawrotach w Księdze Przysłów bez wprowadzenia kontrastu.

Nie da się opisać funkcjonowania jednej z tych relacji, nie wspominając jednocześnie o drugiej. Dlatego też naprawdę warto je połączyć, ponieważ sam pisarz je połączył. Oznacza to, że są one połączone w programie i dynamice samej książki.

Następnie możemy dokonać rozróżnienia między relacjami ogólnymi i szczegółowymi. Niektóre relacje są bardziej ogólne niż inne i są ukryte w bardziej szczegółowych relacjach. Wspomnieliśmy na przykład, że ukryte w obrębie istotności jest powtarzaniem związku przyczynowego.

Kiedy masz pojęcie o radykalnym odwróceniu ze względu na oś, materiał poprzedzający oś powoduje oś. Ale przede wszystkim istnieje związek przyczynowy od przejścia obrotowego do tego, co następuje. I oczywiście istnieje radykalny

kontrast pomiędzy tym, co poprzedza oś, a tym, co następuje po osi, ponieważ to, co następuje po osi, niweczy to, co poprzedza oś.

Zatem kluczowość jest bardziej specyficzną formą ponownego wystąpienia związku przyczynowego i kontrastu. Ale kiedy mamy do czynienia z tego rodzaju powtarzaniem się związku przyczynowego i kontrastu, dokładniej jest nazwać to kluczowością. To bardziej precyzyjny sposób obserwacji tego, co się właściwie dzieje.

Dlatego uważamy, że zawsze warto spróbować zidentyfikować tutaj najdokładniejszą, konkretną relację. Możemy także dokonać rozróżnienia pomiędzy relacjami świadomymi i podświadomymi. Niektóre relacje pisarz wykorzystywał świadomie.

Inni podświadomie. Na przykład, w odniesieniu do kluczowego znaczenia, jakie masz w Księdze Estery, ktoś mógłby zapytać, czy autor Księgi Estery usiadł ze swoją listą relacji strukturalnych i powiedział: „No cóż, myślę, że to zrobię”. widzisz, jest tu coś kluczowego. Myślę, że wykorzystam kluczowość do ustrukturyzowania mojej książki.

Jest mało prawdopodobne, że to zrobił. Niemniej jednak chodzi o to, że istnieją podstawy, aby sądzić, że autor Księgi Estery rzeczywiście poważnie zastanawiał się, jak najlepiej przekazać przesłanie, które miał do przekazania. I zdecydował się wykorzystać to radykalne odwrócenie ze względu na zwrot jako środek przekazania swojego przesłania.

Tak więc, mimo że nie miał świadomego, być może nieświadomego zamiaru stosowania krytyczności, zastanowił się, jak najlepiej przekazać to, co miał do przekazania, i zdecydował się skorzystać z tej formy, wykorzystać ten układ strukturalny, aby Zrób tak. Poza tym jednak wiemy, że świat starożytny miał wielką obsesję na punkcie komunikacji. Edukacja, i oczywiście duża jej część, miała charakter nieformalny, ale zarówno edukacja nieformalna, jak i formalna w starożytnym świecie miała głównie charakter retoryczny.

W dużej mierze skupiał się na metodach i sposobach, praktykach komunikacji. Wiemy, że tak właśnie było z edukacją w świecie grecko-rzymskim XXI wieku. I tak na przykład Arystoteles napisał całą książkę o poetyce, w której obszernie omawia szereg relacji strukturalnych, w tym porównania i kontrasty, które Arystoteles nazywa synchronią i tym podobnymi.

Może się więc zdarzyć, że niektórzy z tych pisarzy celowo wykorzystali te zależności strukturalne, ale ponieważ nie jesteśmy w tym tak zorientowani, nie skupiamy się tak bardzo na metodach i środkach komunikacji jak starożytni, jak starożytni ludzie byli, zwykle traktujemy je jako coś oczywistego. Moglibyśmy zaniedbać rodzaj intencjonalności, jaki nadawali tego rodzaju cechom strukturalnym. Ale nawet jeśli tak jest, musimy wziąć pod uwagę, że rodzaje relacji strukturalnych, o których mówiliśmy, są w rzeczywistości osadzone w ludzkim umyśle i ludzkiej komunikacji.

Można je znaleźć we wszystkich językach, we wszystkich kulturach, we wszystkich czasach i właściwie we wszystkich formach sztuki, nie tylko w komunikacji werbalnej, jak w literaturze, ale w większości można je znaleźć w innych formach sztuki, takich jak muzyka, architektura, malarstwo, rzeźba i tym podobne. W rzeczywistości ruch indukcyjnego studiowania Biblii po raz pierwszy zetknął się z tego rodzaju dynamiką poprzez esej, bardzo znany esej Johna Ruskina, zatytułowany *Essay on Composition*, w którym Ruskin argumentował, że wiele z tych, o których mówiliśmy, około można znaleźć w samej naturze. Uważamy, że może trochę trafniejsze będzie stwierdzenie, że ma to związek ze strukturą ludzkiego umysłu, zatem komunikacja, a właściwie sztuka, wydaje się niemożliwa bez wykorzystania tego rodzaju relacji strukturalnych.

Faktem jest, że używamy ich cały czas, zarówno w komunikacji, jak i podczas interpretacji komunikacji, ale podobnie jak struktury gramatyczne, podmiot, orzeczenie, przymiotniki i tego typu rzeczy, nie zatrzymujemy się i nie analizujemy ich. Nie musimy. Niemniej jednak są one osadzone w procesach naszego myślenia i jeśli chodzi o głęboką, konkretną, uważną interpretację bardzo istotnego przekazu, pomocne jest, podobnie jak w przypadku analizy gramatycznej, tak i w przypadku literackiej analizy strukturalnej. Pomocne jest zatrzymanie się i zastanowienie się nad tym, jak to się mówi, aby móc pełniej, dokładniej i bardziej szczegółowo zrozumieć, co się mówi.

Ponownie, możesz najlepiej uchwycić treść, zwracając uwagę i dbając o formę i strukturę. Po co identyfikować główne zależności strukturalne? Cóż, po pierwsze, pomaga w zidentyfikowaniu najważniejszych fragmentów i najważniejszych kwestii lub koncepcji w książce, a zatem dość ważnych, istotnych i praktycznych, jeśli chodzi o interpretację, a także pomaga nam określić, w jaki sposób poszczególne elementy książki odnoszą się do siebie nawzajem, do innych pojedynczych elementów planu i myśli książki. Dzieje się tak naprawdę poprzez te powiązania strukturalne. W przeciwnym razie moglibyśmy w książce nazwać je systemami organizacyjnymi; to właśnie za ich pośrednictwem pisarz przekazuje znaczenia, a one będą miały ogromne znaczenie przy interpretacji.

Dlatego właśnie mówimy, że przede wszystkim bezpośrednio pomaga w konkretnej i precyzyjnej interpretacji poszczególnych fragmentów i całej księgi, i robi to na dwa sposoby. Po pierwsze, służy jako podstawa do zadawania pytań. Zadajemy pytania dotyczące tych relacji strukturalnych, a pytania te posłużą następnie za pomost do interpretacji.

To właśnie odpowiadając na pytania zadane w ramach struktury, tak naprawdę zinterpretujemy księgę, a one posłużą jako rodzaj dowodu do interpretacji zarówno poszczególnych fragmentów, jak i księgi jako całości. Ponownie wszystko, co zaobserwujemy w ankiecie, robimy w celu interpretacji. Wrócimy do tego i wykorzystamy to, pozytywnie, te obserwacje, jeśli chodzi o interpretację.

Jak już wspomnieliśmy, cała egzegeza biblijna zwraca szczególną uwagę na strukturę lub przynajmniej zwraca na nią pewną uwagę. Wszyscy o tym mówią. IBS jest wyjątkowy pod tym względem, że w sposób bardziej celowy i analityczny podchodzi do oznaczania cech strukturalnych i rozważania ich znaczenia dla interpretacji.

Ponownie, IBS nie robi niczego, czego nie robiono inaczej, ale jest nieco bardziej metodologicznie refleksyjny i zamierzony, niż to często ma miejsce w przypadku egzegezy w ogóle. Mówiliśmy teraz o ankiecie książki identyfikującej materiały ogólne i szczegółowe. Mówiliśmy także o znaczeniu identyfikowania struktury, zwracania uwagi na główne jednostki i podjednostki oraz główne powiązania strukturalne występujące w całej książce.

Trzecia rzecz, o której chcemy wspomnieć w ankiecie dotyczącej książek, dotyczy stawiania pytań, pytań interpretacyjnych, ukierunkowanych na zidentyfikowane przez nas relacje strukturalne. Zasadniczo istnieją trzy rodzaje pytań, które chcemy postawić. Pierwsze jest pytaniem ostatecznym, które zasadniczo dotyczy tego, co tutaj jest i jakie jest znaczenie tego, co tutaj jest.

Ostatecznym pytaniem jest zasadniczo to, co oznacza. Czasami można to sformułować jako pytanie modalne: jak? Na przykład, czym różnią się te dwie rzeczy? Ale to inny sposób na dotarcie do znaczenia słowa.

Racjonalne pytanie jest zasadniczo pytaniem dlaczego. Dlaczego to jest tutaj? Dlaczego pisarz tego użył? Dlaczego to powiedziano lub zrobiono, w jakim celu lub z jakiego powodu? Trzecim typem pytań jest pytanie implikacyjne. Jakie są implikacje odpowiedzi na pytania ostateczne i racjonalne? Implikacje naprawdę mają związek z logicznymi założeniami lub konsekwencjami.

Innymi słowy, co musi założyć pisarz, aby przekazać to, co przekazał, a co ustaliliśmy na podstawie naszych odpowiedzi na ostateczne i racjonalne pytania? Jakie założenia kryją się za jego komunikacją? Jeśli rzeczywiście wierzy w to, co tu przekazuje, a co my pojmujemy, odpowiadając na ostateczne i racjonalne pytania, to co musi zakładać? To jeden z rodzajów implikacji. Inny rodzaj implikacji obejmowałby naturalne odrosty. Jeśli autor naprawdę w to wierzy, co koniecznie z tego wynika? W jakie inne rzeczy musi także wierzyć? Jakie są niezbędne logiczne następstwa tego, co tutaj przedstawił? W tym miejscu właściwie odniosę się do fragmentu z książki Indukcyjne studium Biblii, w którym ilustruję to, co mamy na myśli poprzez implikacje, mówiąc o implikacjach Księgi Rodzaju 1.1. To oczywiście nie obejmuje implikacji relacji strukturalnej, ale obejmuje implikacje stwierdzenia, aby zilustrować, co mamy na myśli poprzez implikacje, zarówno założenia leżące u podstaw twierdzenia, jak i niezbędne logiczne następstwa twierdzenia.

Nie muszę cytować Księgi Rodzaju 1:1. do ciebie, ale zrobię to. Na początku Bóg stworzył niebo i ziemię. Dobra.

Co musi założyć pisarz, aby wierzyć lub twierdzić, że Bóg stworzył niebiosy i ziemię na początku? Jakie założenia kryją się za tym twierdzeniem? Cóż, jedno założenie jest takie, że Bóg istnieje. Na początku Bóg. Nigdzie w Biblii nie ma filozoficznego argumentu na istnienie Boga.

To, co masz, to założenie, że Bóg istnieje na podstawie Bożego dzieła jako stwórcy. Twierdzenie, że Bóg stworzył, implikuje lub zakłada istnienie Boga. Ponadto na początku Bóg stworzył niebiosy i ziemię, sugerując w drodze założenia, że Bóg różni się od stworzenia, co, nawiasem mówiąc, jest jednym z największych twierdzeń tradycji judeochrześcijańskiej.

Zapewne prawdą jest stwierdzenie, że od czasów tradycji judeochrześcijańskiej islam jest w pewnym sensie spokrewniony z tradycją judeochrześcijańską. Historycznie rzecz biorąc, jest możliwe, że islam wyłonił się z herezji żydowsko-chrześcijańskiej i tym podobnych, ale z wielkich religii świata tak naprawdę tylko religia judeochrześcijańska i być może islam wraz z nią naprawdę poważnie traktują tę koncepcję że Bóg różni się od stworzenia. Jest to jednak domniemane założenie z Księgi Rodzaju 1:1, że Bóg różni się od stworzenia.

Ponadto na początku Bóg stworzył niebo i ziemię, co sugeruje, że Bóg jest wolny. Oznacza to, że Bóg nie jest ograniczony niczym w stworzeniu. To zakłada się.

Zakłada się również, że Bóg istnieje przed stworzeniem. Nie współistnieje ze stworzeniem. On istnieje przed stworzeniem.

To jest ukryte. W zdaniu zakłada się, że na początku Bóg stworzył niebo i ziemię. Ponadto, aby móc powiedzieć, że na początku Bóg stworzył niebiosy i ziemię, musi założyć, że Bóg jest potężny, że jest inteligentny, że Bóg jest celowy i że Bóg jest aktywny.

Wszystkie te rzeczy są obecne pośrednio w tym stwierdzeniu. To są założenia, ale są też naturalne następstwa Księgi Rodzaju 1:1. Po pierwsze, jeśli rzeczywiście na początku Bóg stworzył niebiosy i ziemię, wynika z tego, że od Boga oczekuje się troski o dobro swego stworzenia. Jeśli Bóg zadał sobie trud stworzenia niebios i ziemi, oznacza to, że będzie się troszczył o dobro stworzonego przez siebie stworzenia.

To z tego płynie. Ponadto Bóg ma absolutną władzę nad swoim stworzeniem, łącznie z prerogatywą jego niszczenia i osądzania. Dotyczy to oczywiście odwiecznego zagadnienia teodycei, usprawiedliwienia Boga, na przykład w zakresie tego, co Bóg czyni w świecie, Boga dopuszczającego ból, cierpienie i tym podobne.

Jedną z odpowiedzi, jakich udziela Biblia, a która jest zawarta w Księdze Rodzaju 1.1, jest taka, że w pewnym sensie Bóg nie musi się usprawiedliwiać. Fakt, że na początku stworzył niebiosa i ziemię, oznacza, że ma władzę w niebiosach i na ziemi, nad niebiosami i ziemią, łącznie z prerogatywą sądenia i niszczenia, ale nie ma żeby komukolwiek odpowiedzieć. Oznacza to także, że Bóg ma władzę stawiania wymagań swojemu stworzeniu.

Oznacza to, że Bóg ma moc podtrzymania swego stworzenia. Oznacza to, że Bóg ma moc kontrolowania losu stworzonego przez siebie stworzenia i że ma moc odkupienia lub naprawienia stworzenia, jeśli naprawa ta okaże się konieczna. Chcę tutaj pochwalić książkę.

Można to znaleźć na stronie 134 naszej książki. Naprawdę uważam, że należy o tym pamiętać. Uważam, że ważne jest, po pierwsze, zadawanie tych pytań w kolejności: pytań ostatecznych, racjonalnych i implikacyjnych, ponieważ te trzy pytania opierają się na sobie. Pytanie racjonalne opiera się na pytaniu ostatecznym.

Innymi słowy, zanim odpowiesz na pytanie, dlaczego to tutaj jest, naprawdę musisz odpowiedzieć sobie na pytanie, jakie jest znaczenie tego, co tu jest? I jasne jest, że pytanie implikacyjne opiera się na pytaniach ostatecznych i racjonalnych, ponieważ obejmuje implikacje wynikające z odpowiedzi na pytania ostateczne i racjonalne. W tym momencie tak naprawdę nie odpowiadamy na te pytania. To jest obserwacja.

Odpowiadanie na pytania tak naprawdę jest zadaniem interpretacji. W tym momencie po prostu zadajemy pytania, które następnie staną się podstawą naszej pracy interpretacyjnej. Implikacje, o których wspomniałem, mają raczej charakter interpretacyjny niż aplikacyjny.

To nie są pytania aplikacyjne. Nie jest kwestią tego, co to oznacza w kontekście tego, jak może to odnosić się do nas, ale tak naprawdę zwykle wiąże się to z implikacjami teologicznymi. Jak mówię, jeśli to prawda, to z konieczności wynika to z teologii.

Nawiasem mówiąc, to bardzo interesujące i ważne jest, aby pamiętać, że to, co sugeruje dany fragment, jest w równym stopniu częścią jego znaczenia, jak i to, co otwarcie stwierdza. Dlatego mówię, że to nie jest pytanie aplikacyjne. To pytanie interpretacyjne.

To, co sugeruje dany fragment, jest w takim samym stopniu częścią jego znaczenia, jak to, co wyraźnie stwierdza. Dlatego też zawsze powinniśmy zająć się kwestią implikacji, przynajmniej zadać sobie pytanie. Poza tym, jak wspomniałem, te pytania pomocnicze są w rzeczywistości bardziej szczegółowymi formami pytania ostatecznego, ważne jest, aby pytania odnosiły się do poczynionych obserwacji, aby były precyzyjne i ogólne, to znaczy odnosiły się do konkretnego sposobu, w jaki

strukturalna W książce wykorzystano relacje, które miały być twórcze i przenikające ponad powierzchowność.

I oczywiście są to rodzaje umiejętności, które rozwijamy z biegiem czasu, w miarę zdobywania umiejętności poprzez praktykę w zadawaniu pytań. Wspomnieliśmy już, że w celu postawienia pytań w ankiecie książki, na zakończenie interpretacji całej książki lub przynajmniej kilku istotnych fragmentów w jej obrębie, udziela się odpowiedzi na te pytania, aby syntezować przesłanie książki. W przypadku większości książek, szczególnie książek dowolnej wielkości, trudno będzie przejść bezpośrednio od ankiety dotyczącej książek i pytań zadawanych w ankiecie dotyczącej książek do odpowiedzi na te pytania.

Ale pracując nad interpretacją fragmentów książki, możesz wrócić i w drodze syntezy odpowiedzieć na pytania zadane w trakcie ankiety dotyczącej książki. Prawdę mówiąc, tutaj, w seminarium, często tak prowadzę kursy. Na przykład podczas moich zajęć z *Dziejów Apostolskich* jako klasa pracujemy nad interpretacją fragmentów *Dziejów Apostolskich*, a następnie ostatnim zadaniem uczniów jest powrót i udzielenie odpowiedzi na zestaw pytań, które zadają w ramach jednego głównych relacji strukturalnych jako sposób syntezy przesłania całej książki *Dziejów Apostolskich*.

To jeden z celów zadawania pytań w ankiecie dotyczącej książek. Jednak w przypadku krótszych książek, zwykle składających się z czterech rozdziałów lub mniej, pytania te mogą pomóc w natychmiastowej interpretacji książki. Jeśli książka jest wystarczająco krótka, można za jej pomocą już na wstępie wniknąć w przesłanie książki i zinterpretować ją.

Samo zadawanie wnikliwych i wnikliwych pytań może zapewnić wgląd i wyjaśnienie zaobserwowanych zależności strukturalnych. Teoretycy edukacji nazywają to metapoznaniem. Już w trakcie zadawania pytań na temat obserwacji faktycznie dostrzegasz aspekty lub wymiary tej obserwacji, które w przeciwnym razie mógłbyś przeoczyć.

Następnie, oczywiście, rozmawialiśmy o tym, o czym właśnie wspomniałem, w kontekście implikacji. Pierwszą rzeczą, którą robimy przeglądając książkę, jest identyfikacja kluczowych wersetów lub obszarów strategicznych. Innymi słowy, jakie fragmenty książki przedstawiają główne powiązania strukturalne i w ten sposób zapewniają wgląd w książkę jako całość? Ważne jest, aby zdać sobie sprawę, że wszyscy, pracując z książką biblijną, tak naprawdę uważamy pewne fragmenty za ważniejsze od innych, za fragmenty kluczowe lub strategiczne.

Wierzmy, że w podejściu indukcyjnym ważne jest, aby dynamika samej książki określiła, jakie są w niej kluczowe fragmenty, strategiczne. Książka robi to poprzez przedstawienie kluczowych fragmentów lub obszarów strategicznych w oparciu o

główne powiązania strukturalne. Innymi słowy, powinniśmy wrócić i zadać sobie pytanie, który krótki fragment najlepiej opisuje wszystkie główne zależności strukturalne, które zaobserwowałem.

I to będzie, to będą twoje kluczowe fragmenty książki. I myślę, że właściwie pomocne jest podanie powodów w kategoriach przedstawionych relacji strukturalnych. Można więc na przykład powiedzieć, że 1-1 to kluczowy fragment, ponieważ reprezentuje uszczegółwienie i tym podobne.

Ponownie, pozwalając, aby relacje strukturalne określały lub wskazywały kluczowe fragmenty lub obszary strategiczne, w rzeczywistości pozwalasz samej książce, programowi i dynamice w niej zawartej określić, które najbardziej znaczące fragmenty w książce, kluczowe fragmenty lub strategiczne obszary książki. Myślę, że pomocne będzie pozostawienie niewielkiej liczby kluczowych wersetów lub obszarów strategicznych w ich własnym zakresie. Nie robicie tego, ponieważ mają one charakter strategiczny, ponieważ są kluczowymi fragmentami; nie chcesz, aby duże fragmenty książki znalazły się pod nimi.

Mają być krótkie i nieliczne, ponieważ jeśli będą krótkie i nieliczne, łatwiej będzie je opanować. Innymi słowy, pomoże nam to faktycznie skoncentrować się na tych kluczowych fragmentach i wykorzystać je jako kluczowe fragmenty, które będą stanowić wstęp do całej książki. Oczywiście niektóre zależności strukturalne kierują cię bardziej bezpośrednio do kluczowych fragmentów i obszarów strategicznych, na przykład jeśli masz punkt kulminacyjny, wyraźnie fragment kulminacyjny reprezentowałby strukturalny związek kulminacji.

Lub jeśli masz kluczowość, wyraźnie fragment obrotowy reprezentowałby kluczowość. Jednak inne relacje strukturalne utrudniają identyfikację i trzeba włożyć nieco więcej wysiłku, aby zidentyfikować kluczowy werset lub obszar strategiczny, który może być reprezentowany przez tę relację. Przykładem może być nawrót, czyli powtarzanie się tych samych lub podobnych rzeczy w całej książce. W takim przypadku musisz zadać sobie pytanie, które wystąpienie tego nawrotu najlepiej reprezentuje to nawrót.

Może to być pierwszy przypadek lub wiele czynników może mieć wpływ na decyzję o stwierdzeniu, że to konkretne zdarzenie wydaje się najlepiej reprezentować nawrót ze wszystkich. Ale to wszystko oznacza, że strukturalny związek powtarzalności nie wskazuje bezpośrednio na jeden fragment. Trzeba nad tym jeszcze trochę popracować.

Celem obszarów strategicznych jest zapewnienie wglądu w książkę jako całość. Naprawdę, kiedy już zidentyfikujesz kluczowe wersety lub obszary strategiczne, ważne jest, aby zadać sobie pytanie: OK, jak one dokładnie się mają, jak te kluczowe fragmenty rzucają światło na książkę jako całość? To właściwie jedna z funkcji

kluczowego fragmentu. Jest to kluczowe lub strategiczne, ponieważ otwiera tak naprawdę główne aspekty całej książki, aby zapewnić wgląd w książkę jako całość i mogą w rzeczywistości wskazywać na strukturę książki.

Innymi słowy, jeśli chodzi o identyfikację kluczowych wersetów lub obszarów strategicznych na podstawie powiązań strukturalnych, można zidentyfikować, można powiedzieć, coś, wiesz, jest fragment w tej książce, który naprawdę wydaje mi się krytyczny, wydaje mi się to kluczowe, ale nie reprezentuje żadnego większego związku strukturalnego, który zidentyfikowałem. Może to być dla ciebie wskazówka, że przegapiłeś ważny związek strukturalny. Miałem uczniów, którzy zidentyfikowali główną relację strukturalną, ponieważ rozważali klucz fragmentu, ale nie reprezentował on żadnej większej relacji strukturalnej, którą zidentyfikowali, co spowodowało, że wrócili i zapytali, czy istnieje tutaj związek co faktycznie sugeruje ten fragment książki? Ale jeszcze ważniejsze jest to, że poda wskazówki, gdzie położyć nacisk i uczyć się, gdy czas jest ograniczony, jak prawie zawsze.

Innymi słowy, wskaże Ci najważniejsze fragmenty, na których możesz poświęcić czas na interpretację. Jeśli nie możesz zinterpretować każdego fragmentu księgi, te kluczowe wersety zasugerują, że są to fragmenty, które zgodnie z zamysłem samej księgi najbardziej zasługują na inwestycję interpretacyjną. I będą skupiać się na głoszeniu, przepraszam za literówkę, nie na głoszeniu, ale na głoszeniu i nauczaniu.

Wiele lat temu, gdy był wykładowcą w Seminarium Biblijnym w Nowym Jorku, dr Trena zwykł opowiadać tę historię, w której poproszono go o wygłoszenie serii studiów biblijnych na temat każdej księgi Biblii w Marble Collegiate Church, będącym siedzibą Normana Vincenta Peale'a. kościoła na środkowym Manhattanie w kolejne środowe wieczory. I dostawał godzinę na każdą księgę Biblii. Zatem pierwszy tydzień, Księga Rodzaju, 50 rozdziałów, jedna godzina, co robić? Powiedział, że w każdym przypadku wybiera kluczowe przejście lub obszar strategiczny, którym ze względu na ograniczony zakres można zarządzać, ale w każdym przypadku pracuje z tym kluczowym przejściem w taki sposób, aby przejście stało się wpisujące się w przesłanie całej książki.

Dzięki temu był w stanie w przystępny sposób uporać się z zasadniczym przesłaniem każdej księgi, skupiając się na jednym lub dwóch kluczowych fragmentach tej księgi w ciągu godziny. Mam byłego studenta, który udał się stąd do pastora w Pensylwanii, wrócił i powiedział mi, że zrobił to w ramach serii kazań, że był w stanie wygłosić całe kazanie na temat kilku ksiąg Biblii w każdą niedzielę wieczorami i tym podobne, ponownie głosząc, wybierając jeden strategiczny fragment, czyli jego tekst, ale wygłaszając kazania w taki sposób, aby pokazać, jak faktycznie rozwinęło to przesłanie całej książki. Piątą rzeczą, którą robimy w ramach ankiety dotyczącej książki, jest identyfikacja danych o wyższym znaczeniu krytycznym, to znaczy danych w samej książce, które dotyczą kwestii tego, co uczeni nazywają wprowadzeniem krytycznym.

Na przykład osoba pisarza, miejsce i data napisania, odbiorcy i okazja napisania. Tego typu rzeczy dotyczą tła historycznego książki, które oczywiście, jak wspomnieliśmy wcześniej, może być bardzo istotne. W tym momencie nie sięgamy do źródeł wtórnych, ale po prostu, na podstawie bezpośredniego przestudiowania tekstu, co sam tekst mówi? Co sam tekst sugeruje na temat tego, kim był autor, kim byli odbiorcy, jaka była okazja do napisania tej książki, tego typu rzeczy. Jest to naprawdę ważne, ponieważ zapoznając się z danymi zawartymi w samej książce dotyczącymi tego rodzaju kwestii, kiedy sięgniesz do źródeł wtórnych i przeczytasz, co uczeni mówią na temat tła książki, kim jest autor, kiedy to było napisane, jaki był powód pisania tego rodzaju rzeczy, zrozumiesz tego rodzaju dyskusje znacznie pełniej.

Dużo lepiej rozumiesz, o czym mówią. A przy okazji będziesz mógł dokonać oceny zasadności tego, co mówią. Być może konkretny uczony wysunie tutaj pewne twierdzenia dotyczące autorstwa lub odbiorców, ale wiadomo, że w książce znajdują się dane, które w rzeczywistości wskazują na inny kierunek.

W rzeczywistości może Cię to skłonić do zastanowienia się, czy to, co ten uczony mówi na temat tła historycznego, jest dokładne. Oczywiście wymaga to wstępnych rozważań w porównaniu z ostatecznymi wnioskami. Po prostu identyfikujemy dane, które mogą dotyczyć tego rodzaju rzeczy w książce.

A potem inne ważne wrażenia. Jest to kategoria obejmująca wszystko. Wszystko inne, co odnosi się do książki jako całości i co Twoim zdaniem naprawdę powinno zostać wspomniane, ale nie mieści się pod punktami od A do E, pod numerami od jednego do pięciu, może zostać tu wymienione. Na przykład interesujące jest, że w Księdze Amosa, księga Amosa jest przerywana hymnami pochwalnymi na cześć Boga Stwórcy.

Masz około czterech takich, które pojawiają się w Księdze Amosa. Jest to rodzaj rzeczy, na którą naprawdę należy zwrócić uwagę i która w tym momencie będzie pasować. W Księdze Rut możesz zauważyć, że Księga Rut jest niezwykle pozytywna, ponieważ nie ma w niej żadnych złych ludzi.

W Księdze Rut nie ma łotrów. Jest to dość niezwykle w odniesieniu do historii w ogóle, a ksiąg biblijnych w szczególności. Naprawdę nie ma złych ludzi.

Są ludzie, którzy nie są tak dobrzy jak inni. Na przykład Orpa jest przedstawiana nie tak pozytywnie jak Rut, ale ona sama jest prezentowana całkiem pozytywnie. I znowu, coś takiego mogłoby mieć miejsce. Mam na myśli, że to po prostu piękna historia, ponieważ w Księdze Rut tak naprawdę nie ma zła.

Ponownie, rodzaj rzeczy, które można zauważyć, może być ważny, jeśli chodzi o ankiety dotyczące ksiązek. W Księdze Mateusza może być ważne, aby zauważyć, że

masz pięć wielkich przemówień lub pięć wielkich przemówień Jezusa, z których każde kończy się formą formuły; Kiedy Jezus dokończył te wypowiedzi lub tym podobne, zaczął dalej. Ponownie, rodzaj rzeczy, o których należy wspomnieć w przeglądzie książki, niekoniecznie pasował do poprzednich obszarów, więc możesz o tym wspomnieć tutaj.

Właściwie jest to dobre miejsce na przerwę. Kiedy wrócimy, chcemy właściwie przeprowadzić ankietę dotyczącą książek, coś w rodzaju próbki. W oczekiwaniu na to, zanim obejrzysz kolejny film, zachęcam Cię do przeczytania Księgi Judy.

Ma tylko jeden rozdział. Przeczytaj Księgę Judy i zadaj sobie pytanie, co byś zrobił, gdybyś miał przeprowadzić ankietę dotyczącą książek? Innymi słowy, przeanalizuj, gdzie dokonasz głównych załamania, co zrobisz w przypadku załamania i czy potrafisz dostrzec którekolwiek z tych strukturalnych powiązań, o których mówiliśmy w Księdze Judy. To może być Twój pierwszy raz, jeśli najprawdopodobniej po raz pierwszy robisz tego typu rzeczy, a najprawdopodobniej tak się stanie.

Nie oczekuj od siebie zbyt wiele. Nie zarzucaj sobie, że nie widzisz wszystkiego, na co możemy zwrócić uwagę, ale stosując podejście indukcyjne, uczysz się, robiąc. Zatem nie chodzi tylko o usłyszenie tego, co mówię i zapisanie tego, ale o lepsze zrozumienie tego.

Wszystko, co mówimy, to to, że jest lepsze, że lepiej to zrozumiecie i będziecie mogli wykorzystać to, jak to ułożycie, w praktyce podczas studiowania tych książek. Zrób więc, co możesz, z Księgą Judy, a wtedy myślę, że będziesz się świetnie bawić, patrząc na to, czego dokonałeś w porównaniu z tym, co my zrobiliśmy podczas przeglądu Księgi Judy.

To jest dr David Bower w swoim nauczaniu na temat indukcyjnego studiowania Biblii. To jest sesja 7, Przegląd książek, Podstawowe relacje strukturalne i pytania.